

dere Nederlandse bedrijven, een van de duurzaamste in zijn sector. Maar Polman wordt niet, zoals de top van AkzoNobel en Shell, afgerekend op de positie in die verschrikkelijke, achter rookgordijnen samengestelde Dow Jones Sustainability Index.

Polman is verplicht minstens viermaal zijn jaarsalaris in aandelen Unilever aan te houden. Die moet hij aanschaffen in de eerste vijf jaar dat hij zijn baan uitoefent. Hij is er nog niet klaar mee, maar inmiddels wel over de helft. Dus om nu te zeggen dat hij probeert de koers te drukken om goedkoop bij te kunnen kopen, gaat te ver. Nee,

hij zegt het zelf glashelder: “Er zijn altijd kosten mee gemoeid. Zeker in het begin. Maar dat verdienen we op termijn wel terug.”

Door niet gefixeerd te zijn op de korte termijn, maar op de langere, duurzame weg brengt Unilever wat aandeelhouders het liefst zien: duurzaamheid van de winst. Er is niks mis met de aangescherpte milieudoelen van Unilever. De VEB zal de laatste zijn om te beweren dat duurzaamheid en het creëren van aandeelhouderswaarde niet hand in hand gaan. Je moet er alleen de bonus niet op baseren, want dat is wel onnatuurlijk. ■

Jan, doe er eens wat an

Stel je voor dat bij de volgende verkiezingen de stemmen van degenen die niet opkomen naar de zittende regering gaan. Dan zou de gedoogsteun van de PVV voor Rutte vermoedelijk snel niet meer nodig zijn. Uiterst onwenselijk natuurlijk, maar het is wel zo ongeveer de situatie bij ING. Bij een aandeelhoudersvergadering van ING gaan de stemmen van degenen die er niet zijn naar de Stichting ING Aandelen die nog nooit tegen een voorstel van het bestuur heeft gestemd. Ook niet als een overgrote meerderheid van de zaal wel tegenstemt, zoals in april nog gebeurde. Toen was de opkomst 41 procent en had de stichting dus 59 procent. Dit systeem van gedoogsteun heet bij aandelen certificering en de overgrote meerderheid van de ING-beleggers wil er uiteraard al jaren van af.

Deze zeer machtige stichting legde afgelopen woensdag zelf ook verantwoording af. In deze certificaathoudersvergadering was de opkomst 0,1 procent, ingebracht door een twintigtal voornamelijk gepensioneerde particuliere beleggers. Het or-

gaan dat het bestuur van het op twee na grootste beursgenoteerde Nederlandse bedrijf de hand boven het hoofd houdt, legt dus verantwoording af aan twintig gepensioneerden met 0,1 procent van de aandelen. En die gaven ook nog eens luid en duidelijk aan dat dit systeem niet deugt en zo snel mogelijk moet worden afgeschaft. Leg dat maar eens uit aan een Amerikaanse belegger. Het wordt hoog tijd voor echte aandeelhoudersdemocratie bij ING. En om met Wilders te spreken: dat is toch van de zotte, mijnheer **HOMMEN!** Of: Jan, doe er eens wat an. ■

WOL: eindelijk!

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

De VEB bestaat 86 jaar en meer dan een tiende van die periode hebben we besteed aan de kwestie World Online, het onfortuinlijke internetbedrijf dat op het hoogtepunt van de internethausse in 2000 naar de beurs ging. Generaties VEB'ers hebben hun vingerafdrücken op het dossier achtergelaten – het is de oudste zaak in de kast van de VEB-juristen. We hebben het afgelopen decennium alle instanties van de Nederlandse magistratuur doorlopen en vervolgens een jaar onderhandeld over een definitieve oplossing.

We zullen moeten wennen aan het gat dat de mappen zullen achterlaten als ze naar het archief zijn gebracht. Want dat worden ze. Afgelopen woensdag konden we de schikking bekendmaken die we hebben getroffen met de banken die de beursgang indertijd begeleiden. De bijna 12.000 bij de VEB aangesloten beleggers kunnen met elkaar 110 miljoen euro verdelen – een resultaat waar we trots op zijn.

Er is een aantal belangrijke lessen te trekken uit de kwestie World Online. De eerste is dat wie een dergelijke zaak, met dergelijke tegenstanders, tot een goed einde wil brengen, tot de tanden bewapend in de loopgraaf moet verschijnen. De wederpartijen in dit soort zaken zijn in staat de duurste advocaten van Nederland jarenlang aan het werk te houden. Hier moet je gelijkwaardige vuurkracht tegenover stellen. De vergelijking met de wapenwedloop dringt zich op – alleen als je aannemelijk kunt maken dat je het tot voorbij de Hoge Raad kunt volhouden, is er een mogelijkheid op een gegeven moment aan tafel te komen voor kansrijke schikkingsonderhandelingen.

Daarnaast is het belangrijk de juiste verwachtingen bij de achterban te wekken. Wie geld heeft verloren en het gevoel heeft dat hem onrecht is aangedaan, wil liefst vandaag nog boter bij de vis. Maar zo werkt het in het algemeen niet. Zelfs als een wederpartij in een vroeg stadium wil schikken, is dat lang niet altijd in het belang van de gedupeerden. Veel bedrijven zijn wel bereid een fooi te geven om juridisch gedoe te voorkomen ('nuisance value'), maar als je echt denkt een zaak te hebben, helpt het met een stevige rechterlijke uitspraak de onderhandelingen in te gaan. Dat kost tijd.

En dan is er nog de les voor de beleggers. We hebben dit keer – anders dan bijvoorbeeld bij Ahold en Shell – de schikking beperkt tot onze eigen leden. Dat zijn degenen die voor de oorlogskas hebben gezorgd waarmee we ten strijde konden trekken. Het is ze dan ook van harte gegund. Wie buiten de boot valt: volgende keer beter! Het lidmaatschap staat nog steeds voor iedereen open. ■